

Només arribar ens adonem que aquest és un altre món i unes altres gents. Qualsevol semblant amb el nostre món i la nostre gent, és pura coincidència però això no es impediment perquè guardem un bon record del país i dels seus habitants.

Van passant els dies, i s'adelanta la feina. Finalment, CASHABAMBA. Fins ací arribem amb el "carro", ho descarreguem tot i comencem a buscar "arriero". A la fi en trobem un que es compromet arribar demà a les 6 del matí per començar la marxa d'aproximació que normalment dura 3 dies. Al qui digui que és una de les més dures de la Cordillera Blanca... li donem tota la raó. A sobre, un dia comença a nevar, i un cavall rellesca i cau per un barranc amb les motxilles i bona part del material a dintre... ai, ai, que fins al llac del fons són almenys 500 metres. Oh !, per sort a picat de cap contra aquella roca d'allà baix, que l'aturat. S'ha fet un trauc al front, però aquest cop l'ha salvat a ell d'una mort ben certa, i a nosaltres d'un gran trauc a l'ànima... i a les butxaques. El projecte s'hauria anat a l'aigua, i mai millor dit, je ! je !

A la fi, allà al fons, surt el protagonista de la història: L'ALPAMAYO envoltat de boires. És de veritat tant bonic com ens havien dit; ha valgut la pena la passejada per a comprovar-ho. Ara ve la 2.ª: Els traginers es passen de llarg el lloc a on es monta el camp Base, i continuem endavant. Nosaltres tindrem que ascendir per arribar a la glacera. Quan ens adonem, ja han descarregat tot i una vegada consultat el mapa, veiem que som a un indret anomenat HIERBABUENA, lloc del camp Base per assolir el Santa Cruz. L'ambient és magnífic, i com que comença a nevar, decidim instal·lar-nos ací. Després de tot, estem a mitja hora de camí del camp base Alpamayo, i a més a més tenim per veïns una colla d'anglesos que volen anar al Santa Cruz. Acomiadem els traginers i quedem amb ells pel dia que tenen de tornar a recollir-nos.

Tenim dos dies de mal temps amb nevades permanents a partir de migdia. Aquest dies ens serviran de descans. Per guanyar temps, decidim aprofitar un matí abans de la nevada habitual i marxem, tots tres, a muntar una tenda al veritable camp base, per l'endemà, si fa bo, començar la marxa cap el CAMP I, pel COLL DRU. I tenim sort ! El dia no és clar completament en un principi, però sembla que s'aguantarà. La tartera per la qual discorre la primera part del camí és inhumana. Després, una pala de neu amb petjades, — anem per el bon camí —, i com un regal un mur que ens barra el pas, pel que deduïm ens hem despitat una mica. Passos amb la roca mullada, de més dificultat de la que desitjaríem, els quals amb l'armari perdó, la motxilla, a l'esquena i a 4.900 metres són un bon entreteniment. I com a traca final, un diedre de 100 metres fàcil però molt descompost que és el que et dóna "l'estocada". Però aquesta història, tots els mals moments acaben bé, i tenim el premi quan arribem a l'aresta final i veiem una posta de sol que difícilment oblidarem mentre visquem, amb l'Alpamayo com a fons.

Bé, ja som al COLL DRU, muntem la tenda, a sopar i després a dormir.

A l'endemà notem que hem passat la nit a més de 5.000 metres ja que el cap se'ns queixa. El dia ha començat bé però aviat passa a ésser com els anteriors. Avui recuperem forces per l'endemà, que serà una jornada forta de veritat. Tindrem que creuar la glacera i arribar al Plateau. Des d'ací, plataforma penjada literalment sobre la gelera, sembla que hi ha traça... ja ho veurem. Lluny, veiem uns puntets que es mouen: són els anglesos, que sembla que van camí de Quitaraju.

A l'endemà, desmuntem el campament, i cap a la gelera. Està bastant oberta, hi han seracs i esquerdes a punta pala, però es nota la traça, i qui l'ha obert, sabia el que feia. Ens trobem amb els anglesos que van de baixada: segons ens expliquen han esgotat el gas que els hi quedava, i davant l'impossibilitat de fondre neu per obtenir aigua, han decidit retirar-s'en. Continuem el nostre camí, i en un descans, succeeix un fet que hauria de donar tot un tomb al nostre projecte: la motxilla dins la qual hi eren la major part de les nostres provisions, es tomba, oberta ja que havíem aprofitat el descans per menjar uns ganyips. Bocabodats, veiem com del seu interior surt la bossa de menjar, que enfila ràpidament cap a l'es-